

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BACĂU

Str. Cuza Vodă nr. 1, cod 600274

Tel. 0234513296 Fax 0234514275

E – MAIL: ca-bacau@just.ro

<http://portal.just.ro/InstantaPrezentare.aspx?idInstitutie=32>

BIROUL DE INFORMARE ȘI RELAȚII PUBLICE

CURTEA DE APEL BACĂU	
BIROUL DE INFORMARE PUBLICĂ	
INTRARE	Nr. 57/I/A/36
IEȘIRE	
DATA	13.04.2011

CĂTRE,

LUMEA JUSTIȚIEI

DOAMNEI VOICHITA RASCANU

Referitor la cererea dvs. din 12.04.2011, vă comunicăm copie de pe deciziile pronunțate în dosarele Curții de Apel Bacău nr. 5277/110/2008, 2176/110/2009, 3398/110/2009 și 3399/110/2009.

PREȘEDINTE,
CĂTĂLIN ȘERBAN

TUJU.RO
WWW.TUMEAJUSSTTEI.RO
TUJU.RO

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL BACĂU
SECȚIA CIVILA, CAUZE MINORI, FAMILIE, CONFLICTE DE MUNCA, ASIGURARI
SOCIALE

DECIZIE Nr. 552

Ședința publică de la 05 Mai 2010

Completul compus din:

PREȘEDINTE (...)

Judecător (...)

Judecător (...)

*

Grefier (...)

Pe rol fiind soluționarea recursului declarat de pârâta S.C. ATCLASSIB S.R.L. împotriva sentinței civile nr.1829 din 17.12.2009, pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul nr.3398/110/2009.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă avocat (...) pentru recurentă, precum și intimatul-reclamant asistat de avocat (...).

Procedura – legal îndeplinită.

După referatul oral al cauzei făcut de grefierul de ședință:

Avocat (...) depune dovada de comunicare a hotărârii, pentru soluționarea excepției și copie conform cu originalul de pe factura nr.1484457/14.04.2010 și de pe un extras de cont emis de Banca Comercială Română – Sucursala Sibiu.

Nefiind alte cereri, instanța constată recursul în stare de judecată și acordă cuvântul părților.

Avocat (...), având cuvântul pentru recurenta-pârâta S.C. ATCLASSIB S.R.L., solicită a se avea în vedere dovada de comunicare a hotărârii, în soluționarea excepției privind tardivitatea introducerii cererii de recurs. Învederează în continuare instanței că înțelege să invoce, pentru prima oară, ca motiv de ordine publică, nerespectarea de instanța de fond a dispozițiilor prevăzute de art.261 al.1 pct.5 teza a II-a Cod pr.civilă, susține că hotărârea Tribunalului Bacău nu cuprinde în considerentele sale motivele pentru care au fost înlăturate apărările și cererile părților, instanța de fond făcând o motivare scurtă, sumară. Precizează că va depune jurisprudență la sfârșitul pledoariei. Solicită casarea sentinței, cu trimiterea cauzei spre rejudecare, întrucât motivarea lapidară a instanței de fond echivalează cu o nemotivare. Pe fondul cauzei critică hotărârea instanței de fond apreciind că aceasta în mod greșit a reținut aplicabilitatea în cauză a dispozițiilor H.G. 518/1995. Invocă art.1, 2 și 16 din H.G. 518/1995

ale căror dispoziții privesc în mod special misiunile cu caracter temporar și instituțiile față de care se acordă drepturile în condițiile reglementate de art.5 și 7 din aceeași hotărâre și susține că norma cuprinsă în art.17 are doar caracter de recomandare pentru ceilalți agenți economici. Susține de asemenea că în cadrul societăților comerciale cu răspundere limitată aceste drepturi sunt negociate direct între angajat și angajator. Susține că la dosarul cauzei sunt dovezi în acest sens și că există deja o practică unitară în această materie. Invocă H.G.1860/2006 care reglementează drepturile bănești ce se cuvin personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate și în care se stipulează că pentru salariații din companiile naționale, societățile comerciale și regiile autonome, la care drepturile salariale se acordă prin negociere, drepturile bănești pe perioada delegării și detașării se acordă în condițiile prevăzute în contractele colective sau individuale de muncă. Apreciază că Statul Român trebuie să asigure un echilibru și o predictabilitate prin aplicarea unitară a legii. Depune practică judiciară. Solicită admiterea recursului, cu obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată.

Avocat (...), având cuvântul pentru intimatul-reclamant (...), apreciază că recursul nu a fost depus în termenul legal. Pe fond susține că prima instanță a motivat corespunzător hotărârea recurată; a făcut trimitere la înscrisurile depuse la dosar și a arătat motivul pentru care nu a luat în considerare probele. Solicită respingerea primului motiv de recurs și menținerea sentinței recurate. Susține că prin contractele încheiate între angajator și angajat nu s-au inclus prevederi privind deplasările în străinătate, astfel încât sunt aplicabile dispozițiile H.G.518/1995. Susține de asemenea că HG 1860/2006 nu se referă la deplasările în străinătate, ci face referire doar la cele efectuate în interiorul țării, sumele menționate fiind exprimate în moneda națională, respectiv în lei. Solicită a se avea în vedere că intimatul a fost în delegație, nu detașat. Solicită în final respingerea recursului și menținerea sentinței recurate, sintetizând astfel: nu există alte reglementări; nu a fost negociat un quantum de diurnă; se solicită un drept salarial; în cauză este aplicabil HG 518/1995; jurisprudența trebuie să fie unitară, dar în speță s-a dovedit lipsa unor înscrisuri; cu cheltuieli de judecată. Depune chitanță și 2 bonuri fiscale.

Instanța constată dezbaterile terminate și trece la deliberare.

CURTEA
- deliberând -

Asupra recursului civil de față, constată că:

Prin acțiunea introdusă și înregistrată la Tribunalul Bacău sub nr.3398/110/11.06.2009 reclamantul (...) a chemat în judecată în calitate de pârâtă pe S.C. „Atlassib” S.R.L. Sibiu pentru a fi obligată să-i plătească suma de 10.594 euro reprezentând drepturi salariale neacordate și la restituirea diurnei reținute nejustificat.

În motivarea acțiunii a arătat că a fost salariat al pârâtei în perioada 20.07.2006-13.04.2009 ca agent de turism. Cu această ocazie a efectuat ca sarcină de serviciu și deplasări în străinătate la agențiile din Italia, Spania și Belgia, din însumarea perioadelor indicate rezultând un număr de 568 de zile de deplasare în străinătate, pentru care a încasat suma de 9286 euro față de 19.880 euro cât ar fi trebuit să i se acorde, potrivit HG 518/1995. Diferența provine din aplicarea, fără nici un temei legal, a unei valori zilnice de diurnă mult mai mică.

A arătat de asemenea că, în perioadele în care a efectuat delegațiile la agențiile din străinătate, din sumele lunare cuvenite cu titlu de diurnă pârât a operat rețineri cu titlul de garanție, sume mult mai mari decât limita stabilită prin contractul de garanție în numerar de 10% din valoarea cuvenită cu acest titlu.

În dovedirea susținerilor sale, contestatorul a depus la dosar în xerocopie înscrisuri (f.6-12) și a solicitat interrogatoriul pârâtei și expertiză contabilă.

Pârâta a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, cu motivarea că prevederile HG 518/1995 se aplică categoriilor de personal expres prevăzute în actul normativ respectiv, având doar caracter de recomandare pentru ceilalți agenți economici. A apreciat că în speță sunt aplicabile prevederile H.G. nr.543/1995 (în vigoare până la 01.01.2007) și H.G.1860/2006.

Intimata a depus în apărare la dosar în xerocopie practică judiciară, contract colectiv de muncă la nivel de unitate nr.1890/05.05.2008, contractul individual de muncă și fișa postului reclamantului, statele de plată, fluturașii de salarii.

Instanța a administrat probele cu înscrisuri și interrogatoriul pârâtei.

Prin sentința civilă nr.1828/17 decembrie 2009 pronunțată de Tribunalul Bacău s-a admis acțiunea astfel cum a fost precizată și a fost obligată pârâta să-i plătească reclamantului suma de 10.594 euro reprezentând diferență de diurnă de deplasare aferentă perioadei septembrie 2006-ianuarie 2009.

Totodată s-a luat act de renunțarea la judecată cu privire la restituirea diurnei reținute și a fost obligată pârâta să-i plătească reclamantului suma de 2080 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel instanța a reținut următoarele:

Domnul (...) a fost angajatul S.C. „Atlassib” S.R.L. Sibiu în funcția de agent turism, potrivit contractului individual de muncă înregistrat sub nr.640470/07.08.2006 la I.T.M. Sibiu (f.58-61).

H.G. nr.518/1995 reglementează unele drepturi și obligații ale personalului român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unei misiuni cu caracter temporar, enumerate de art. 1 stabilind totodată că se recomandă agenților economici, alții decât cei prevăzuți la art. 16 alin. (1) precum și fundațiilor, asociațiilor și altora asemenea să aplice în mod corespunzător prevederile hotărârii.

Chiar dacă în cazul de față unității pârâte nu i se aplică contractul colectiv de muncă încheiat la nivelul ramurii transportului, pârâta nefiind parte în sensul dispozițiilor art.13 din Legea 130/1996, având în vedere prev. art. 238 (1) din Legea 53/2003 potrivit căruia contractele colective de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior, s-a reținut că în speță sunt aplicabile prevederile contractele colective de muncă încheiate la nivel național pentru anii 2005, 2006, 2007 – 2010 care fac referire în art.45 lit.b, în mod implicit, la H.G.nr.518/1995. Contractul colectiv de munca încheiat la nivelul unității, care a fost avut în vedere de pârâtă drept bază în calcularea diurnei, stabilea un quantum al acesteia la un nivel inferior celui reglementat de contractele colective de muncă superioare și, deci, de H.G. nr.518/1995.

Astfel, potrivit dispozițiilor legale amintite *„salariații unităților trimiși în delegație în țară vor beneficia de următoarele: diurna de deplasare al cărei quantum se stabilește prin negociere la nivel de ramură, grupuri de unități sau unitate; nivelul minim al diurnei este cel stabilit prin actele normative ce se aplică la instituțiile publice.”*

În răspunsul la interogatoriu (fila 98), societatea –pârâtă a recunoscut că reclamantul a fost delegat în țările precizate în acțiune în perioadele amintite și nu a contestat corectitudinea calculului făcut de către reclamant în acțiune din punct de vedere matematic, ci doar din punctul de vedere al textului de lege aplicabil.

Prin urmare, pentru considerentele ce preced, instanța a admis acțiunea așa cum a fost precizată, a obligat pârâta să-i plătească reclamantului suma de 10.594 euro, reprezentând diferența de diurnă de deplasare aferentă unui număr total de 568 de zile de deplasare în perioada septembrie-ianuarie 2009.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs pârâta S.C. „Atlassib” S.R.L. Sibiu, care a solicitat admiterea recursului și modificarea în tot a sentinței recurate în sensul respingerii ca nefondată a acțiunii formulate de reclamant.

Motivele de recurs invocate în susținerea recursului au fost în esență următoarele:

Art.1, art.2 și art.16 din H.G. nr.518/1995 privesc în mod special misiunile cu caracter temporar și instituțiile față de care acordă drepturile în condițiile reglementate de art.5 și art.7 din hotărâre, iar norma cuprinsă la art.17 are doar caracter de recomandare pentru ceilalți agenți economici, situație în care se regăsește și pârâta. Există deja o practică a instanțelor de judecată în sensul celor mai sus-arătate.

Atât H.G. nr.543/1995, aflată în vigoare până la 1.01.2007, cât și H.G. nr.1860/2006 reglementează drepturile minimale ale salariaților delegați/detașați angajați la instituțiile publice și nu la societăți comerciale cu răspundere limitată.

Primordial este ca instanțele judecătorești – ca exponente ale puterii juridice a Statului – să tranșeze în mod unitar și echitabil chestiunile deduse judecății.

Nu există nicio legătură între activitatea reclamantului și activitatea prevăzută de H.G. nr.518/1995.

Oral, cu ocazia dezbatelor, recurenta a invocat și faptul că hotărârea recurată nu cuprinde motivele pentru care au fost înlăturate apărările părților.

În drept criticile recurente se circumscriu motivului de recurs prev. de art.304 pct.7 și 9 Cod procedură civilă.

Intimatul-reclamant a depus întâmpinare la recurs, prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, invocând în esență aceleași susțineri pe care le-a făcut la instanța de fond.

Nu au fost administrate probe noi în recurs.

Recurenta a depus în recurs practică judiciară în materie.

Curtea a invocat din oficiu excepția tardivității recursului.

Recursul este nefondat pentru considerentele ce succed:

Față de data menționată pe recipisa întocmită de serviciul de curierat prin care a fost trimisă cererea de recurs (26.02.2010) rezultă că recursul a fost formulat în termenul de 10 zile de la comunicarea hotărârii, care începe să curgă de la 17.02.2010.

Dreptul la un proces echitabil nu este absolut. Astfel judecătorul nu trebuie să răspundă tuturor argumentelor invocate de părți (vezi Curtea EDO, Van der Hurk e Olanda, hotărârea din 19.04.1994, seria A nr.288, par.61). Doar argumentele decisive pentru soluționarea cauzei trebuie să-și găsească reflectare în hotărârea judecătorească. Prima instanță a răspuns expres sau implicit la toate apărările importante invocate de pârâtă; astfel că este neadevărată critica recurente referitoare la nerespectarea de către instanța de fond a obligației de a motiva hotărârea pronunțată.

Referitor la fondul cauzei, Curtea constată că recurenta-pârâtă este în eroare când afirmă în mod implicit că prima instanță a avut în vedere doar un singur temei de drept pentru admiterea acțiunii și anume H.G. nr.518/1995.

Din considerentele sentinței recurate rezultă foarte clar că instanța de fond și-a întemeiat soluția în mod direct doar pe dispozițiile art.45 lit.b din Contractul colectiv de muncă unic la nivelul național pe anii 2007-2010 care prevede fără echivoc că „nivelul minim al diurnei este cel stabilit prin actele normative ce se aplică la instituțiile publice”, or actul normativ care reglementează acest aspect este H.G. nr.518/1995.

Conform art.11 alin.1 lit.d din Legea nr.130/1996, în cazul contractelor colective de muncă la nivel național clauzele acestora se aplică tuturor salariaților încadrați în toate unităților din țară, iar art.8 alin.2 din aceeași lege prevede că prin contractele colective de muncă nu se pot stipula clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior.

Reclamantul beneficiază de drepturile H.G. nr.518/1995 nu pentru că el ar avea calitatea de funcționar public, magistrat sau înalt demnitar, reprezentant al statului român, ci pentru că există o clauză în contractul colectiv de muncă la nivel național care îi este aplicabilă în mod direct acestuia și care face referire implicită la acest act normativ.

Raționamentul logico-juridic al recurente ar fi valid doar în ipoteza în care nu ar fi existat o asemenea clauză în contractul colectiv de muncă la nivel național.

Curtea remarcă totodată că prin motivele de recurs recurenta nu a făcut nicio referire la art.45 lit.b din Contractul colectiv de muncă la nivel național pe anii 2007-2010 și nici la aplicabilitatea în cauză a art.8 și 11 din Legea nr.130/1996.

Precedentul judiciar nu constituie izvor de drept în sistemul de drept românesc. Unificarea practicii judiciare se realizează conform dreptului intern prin Înalta Curte de Casație și Justiție și nu prin curțile de apel.

Pentru aceste considerente, Curtea va respinge atât excepție tardivității recursului cât și recursul declarat de pârâtă.

Văzând și dispozițiile art.274 Cod procedură civilă.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Respinge excepția tardivității recursului.

Respinge ca nefondat recursul declarat de pârâta S.C. ATCLASSIB S.R.L. SIBIU împotriva sentinței civile nr.1829 din 17.12.2009, pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul nr.3398/110/2009, în contradictoriu cu intimatul-reclamant (...).

Obligă recurenta să plătească intimatului suma de 1000 lei, cheltuieli de judecată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi, 5.05.2010.

PREȘEDINTE,

(...)

JUDECĂTOR,

(...)

JUDECĂTOR,

(...)

GREFIER,

(...)

Red.sent. – (...)/(...)

Red.dec.- (...) – 18.06.2010

Tehnored.(...) – 4 ex.

18.06.2010

TUJU.RO
WWW.TUMEAJUSSTTEI.RO
TUJU.RO

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL BACĂU
SECȚIA CIVILA, CAUZE MINORI, FAMILIE, CONFLICTE DE MUNCA,
ASIGURARI SOCIALE

DECIZIE Nr. 1075

Ședința publică de la 06 Octombrie 2010

Completul compus din:

PREȘEDINTE (...)

Judecător (...)

Judecător (...)

Grefier (...)

La ordine a venit spre soluționare recursul promovat de pârâta SC ATCLASSIB SRL SIBIU împotriva sentinței civile nr.294 din 18 februarie 2010 pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul nr.5277/110/2008.

La apelul nominal făcut în ședința publică s-au prezentat av. (...) pentru recurentă și intimatul asistat de av. (...).

Procedura fiind legal îndeplinită s-a expus referatul oral asupra cauzei, după care:

Av. (...) pentru intimat depune la dosar extrase de pe portalul instanțelor de judecată privind soluțiile date de alte instanțe din țară în cauze similare și înmânează și apărătorului recurenteii un astfel de set.

Av. (...) pentru recurentă depune la dosar un punct de vedere al Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Î.C.C.J. București cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor HG 518/1995 angajaților unei societăți comerciale tip SRL.

Nemai fiind alte cereri de formulat, instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Av. (...) având cuvântul în susținerea recursului, solicită admiterea acestuia astfel cum a fost formulat și motivat și amânarea pronunțării în cauză pentru a depune și concluzii scrise.

Pe fondul recursului precizează că sentința pronunțată de instanța de fond este nelegală față de mențiunile care fac vorbire de aplicarea în speță a unei dispoziții ce nu se găsește în cuprinsul Contractului Colectiv de Muncă Unic la Nivel Național pe anii 2005, 2006, 2007-2010, respectiv a dispozițiilor HG 518/1995.

Instanța de fond a ales tocmai HG 518/1995 în condițiile în care în speță s-ar aplica de fapt HG 1860/2006, care este singurul act normativ existent ce face distincția între deplasare și detașare și cuprinde și precizări referitoare la distanța minimă pentru o delegare care nu poate fi mai mică de 5km de locul de muncă. În comparație cu acest act normativ, HG 518/1995 se referă la categorii limitate de personal: miniștri de stat, secretari de stat, artiști, sportivi, oameni de cultură, olimpici.

Intimatul a fost angajat pe durată nedeterminată la societatea recurentă și a avut încheiat contract individual de muncă și a fost trimis în delegații în diferite locuri din Europa pentru a vinde bilete celor care doreau să călătorească în țările europene cu autocărele SC ATCLASSIB SRL.

A asimila răspunderea unui înalt demnitar de stat cu cea a unui agent de turism este prea mult. În cauză trebuie aplicate dispozițiile HG 1860/2006 care stabilește clar ce se înțelege prin delegația de serviciu și diurna de deplasare, motiv pentru care apreciază că instanța de fond a interpretat greșit dispozițiile legislative.

Pentru cele precizate solicită admiterea recursului, modificarea în tot a hotărârii de fond în sensul respingerii acțiunii reclamantului, cu obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată.

Av. (...) pentru intimatul-reclamant arată că instanța de fond când și-a argumentat soluția dată, a avut în vedere nu referirea în mod explicit la dispozițiile HG 518/1995, ci referirea implicită la dispozițiile art. 45 lit. b din Contractul Colectiv de Muncă.

S-a constatat că la nivelul unității recurente, CCM existent nu avea nicio prevedere cu privire la indemnizația acordabilă în cazul deplasărilor în afara granițelor țării. În aceste condiții, contractul individual de muncă prevedea acordarea unei diurne de deplasare negociabile în condiții legale. Cum acest contract nu are stabilit clar cuantumul diurnei pentru deplasarea în străinătate și nicio adăugare privitoare la aceasta, s-a apreciat că se aplică dispozițiile din Contractul Colectiv de Muncă la Nivel de Ramură, iar HG 518/1995 face doar o enumerare enunțativă a categoriilor de personal cărora le este aplicabilă și se aplică în continuare tuturor categoriilor de persoane. Diurna de deplasare vizează indemnizația necesară cheltuielilor de hrană.

Instanța de fond a apreciat pe lipsa unor reglementări aplicabile societății comerciale.

Mai arată că cererea privind plata orelor suplimentare a fost soluționată de instanța de fond și față de cele susținute solicită respingerea recursului ca nefondat, menținerea ca temeinică și legală a sentinței de fond și obligarea recurente la plata cheltuielilor de judecată, conform chitanței.

În replică, av. (...) solicită respingerea cererii privind orele suplimentare motivat de împrejurarea că acestea nu au fost dovedite. S-a precizat de apărătorul intimatului că în cuprinsul CCM la nivel de unitate nu sunt menționați privitoare la diurna de deplasare, ceea ce este nereal, aceasta este clar reglementată în cuprinsul acestui contract.

S-au declarat dezbaterile închise, instanța reținând cauza în pronunțare.

CURTEA **- deliberând -**

Asupra recursului civil de față constată următoarele :

Prin sentința civilă nr. 294/D/2010, pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul nr. 5277/110/2008 a fost admisă în parte acțiunea formulată de reclamantul (...) în contradictoriu cu pârâta S.C. ATLASSIB S.R.L. Sibiu și drept consecință:

- a fost obligată pârâta să plătească reclamantului contravaloarea în lei a sumei de 7905 euro, reprezentând diurna aferentă a 379 zile delegare în străinătate;

- a fost obligată pârâta să-i plătească reclamantului suma de 368,4 lei, reprezentând garanția reținută;

- a fost obligat pârâatul să plătească următoarele sume actualizate cu indicele de inflație la data plății efective : 1309,78 lei, reprezentând indemnizația pentru 43 zile de concediu de odihnă neefectuate și 415,36 lei drepturi salariale pentru orele lucrate în zilele de repaus săptămânal;

- a fost respinsă cererea de restituire a sumelor reținute cu titlu de penalizări și cererea de plată a orelor suplimentare în zilele de sărbătoare legală și în perioadele de delegări la agențiile din străinătate ale pârâtei.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut următoarea situație de fapt și de drept :

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Bacău, sub nr. 5277/110/2008, reclamantul (...), a chemat în judecată pe pârâta SC ATLASSIB SRL, solicitând să fie obligată să-i plătească suma de 8088 euro, reprezentând diferență diurnă de deplasare aferentă perioadei august 2005 – septembrie 2007 plus cheltuielile de judecată.

Precizează reclamantul că a fost salariatul pârâtei în perioada 2005-2007 ocupând funcția de agent de turism și efectuând în această calitate mai multe deplasări în străinătate (Franța, Italia, Spania) în interesul serviciului și arată că a efectuat un număr de 390 zile de deplasări, în străinătate, în această perioadă, pentru care a primit o diurnă totală în sumă de 5562 euro.

Având în vedere cuantumul diurnei pentru deplasările în străinătate stabilit prin dispozițiile H.G. nr.518/1995 de 35 euro/zi, reclamantul apreciază că ar fi trebuit să primească o diurnă totală în sumă de 13.650 euro, rezultând o diferență de plată de pârâta în sumă de 8800 euro.

În drept reclamantul își motivează acțiunea pe dispozițiile art.17 din HG nr.518/1995, ale Codului Muncii, art.44 precum și pe prevederile contractului individual de muncă și cele ale Contractului Colectiv de muncă unic la nivelul ramurii transporturi pentru anii 2006-2007, publicat în M.O. partea V. nr. 6/17.04.2006 și pentru anii 2005-2006, publicat în M.O. partea V/22.02.2005.

Reclamantul își completează acțiunea (fila 9-11 dosar) pentru termenul din data de 12.09.2008, în sensul că mai solicită ca pârâta să fie obligată și la plata cu titlu de drepturi salariale neacordate sau reținute fără temei, a sumelor :

- 174 lei plus 579 euro reținute ca garanție .
- Sporurile salariale pentru munca prestată în zilele de sărbători legale;
- Plata orelor suplimentare;
- Indemnizația pentru zilele de concediu de odihnă neefectuate în cei trei ani 2005, 2006 și 2007, în total 43 zile de concediu de odihnă.

Totodată solicită actualizarea sumelor datorate de pârât cu indicele de inflație.

Reclamantul depune în susținerea pretențiilor sale copie a contractului individual de muncă, copie extras a Contractului colectiv de muncă, copie de Decizie de atribuire pentru activitatea desfășurată în străinătate, interogatoriu, iar pârâta depune în copie : nota de lichidare, sarcinile de serviciu ale reclamantului, decizii de delegare, decizia de încetare a contractului de muncă al reclamantului, fluturași de salariu precum și copia carnetului de muncă. Totodată pârâta depune întâmpinare și R.O.F. prin care solicită respingerea acțiunii ca nefondată.

În cauză s-a administrat proba cu înscrisuri, interogatoriu părților și expertiză contabilă.

Pe fondul cauzei, din actele și lucrările dosarului, instanța a reținut următoarele :

Reclamantul a fost angajatul pârâtei în postul de agent de turism începând cu data de 20.06.2005 până la data de 14.11.2007, așa cum rezultă din contractul individual de muncă (fl.5-6) și decizia nr. 652291/13.11.2007, de încetare a contractului de muncă (fl.106).

Reclamantul și a desfășurat activitatea atât în țară cât și în străinătate, unde a prestat muncă în folosul pârâtei în baza deciziilor emise de SC ATLASSIB sub nr. 43952/25.07.2005, pentru iulie – septembrie 2008 în Franța la Lyon, decizia nr.5504/27.01.206 pentru februarie – aprilie 2006 în Spania la Balcelona, decizia nr. 632392/29.06.2006 pentru iunie – august 2006 în Italia la Brescia, decizia nr. 630861/09.07.207 pentru iulie – septembrie 2007 în Italia la Bolzono, decizii aflate în xerocopie la filele 111,109,107,99.

Pârâta a recunoscut la răspunsurile la interogatoriu (fila 246 dosar), răspuns la întrebarea nr.1 că reclamantul a prestat muncă în străinătate, în baza delegațiilor, în perioadele menționate în acțiune (fl.2-4).

Potrivit art.43 Codul Muncii, delegarea este executarea temporară din dispoziția angajatorului, de către salariat a unor lucrări sau servicii corespunzătoare atribuțiilor de serviciu, în afara locului său de muncă. Pe perioada delegării – detașării – salariatul își păstrează funcția și celelalte drepturi prevăzute în contractul individual de muncă (art.42, alin.1 Codul Muncii).

De asemenea, acesta va beneficia de toate drepturile stabilite prin contractul de muncă , drepturi ce se plătesc de unitatea angajatoare.

În temeiul contractului individual de muncă, în cazul delegării – detașării, reclamantul beneficiază, pe lângă celelalte drepturi, de transport, cazare și odihnă.

În contractul individual de muncă al reclamantului se prevede că „ diurna se negociază în limitele legale „, însă pârâta nu a concretizat această prevedere prin încheierea unu act adițional la contractul de muncă de comun acord cu angajatul (reclamantul) prin care să se stabilească cuantumul diurnei pentru perioadele de delegare - detașare ale reclamantului.

În aceste împrejurări, instanța a reținut ca fiind incidente în cauză prevederile HG 518/1995 care reglementează cuantumul diurnelor acordate personalului instituțiilor publice trimis în străinătate, respectiv prevederile pct.38 din Anexa la H.G., care prevăd o diurnă de 35 euro/zi.

Apărarea pârâtei în sensul că a achitat reclamantului diurna cuvenit în totalitate, în conformitate cu prevederile graficului de diurne anexă la Contractul Colectiv de Muncă la nivel

de unitate nu pot cuprinde drepturi pentru salariați mai mici (sub nivelul cuantumului acestora) decât cele prevăzute în Contractele Colective de Muncă , la nivel de ramură și în Contractul Colectiv de Muncă la nivel Național.

Potrivit art.40, lit.h din Contractul Colectiv de Muncă la nivel de unitate, s-a prevăzut că „ diurna de deplasare al cărei quantum se stabilește conform legii și nu poate depăși nivelul deductibil fiscal stabilit prin legea anuală a bugetului de stat și reglementările privind impozitul pe profit”.

Deci instanța a apreciat că pretențiile reclamantului referitoare la diurnă, sunt întemeiate în parte, în contextul HG 518/1995 care reglementează unele drepturi și obligații ale personalului român trimis în străinătate stabilind totodată cu titlu de recomandare pentru agenții economici, alții decât cei prevăzuți la art. 16 să aplice în mod corespunzător prevederile hotărârii.

În Contractul Colectiv de Muncă încheiat la nivel de ramură „ Transporturi „, încă din anul 2002 s-au inclus prevederi în sensul că salariații trimiși în delegație în țară sau în străinătate vor beneficia de diurnă de deplasare al cărui quantum de stabilește la nivel de grupuri de unități, nivelul minim al diurnei fiind cel stabilit prin actele normative ce se aplică instituțiilor publice (art. 46 din Contractul Colectiv de Muncă pe ramura TRANSPORTURI) pentru anii 2005 și 2006-2007).

Chiar dacă în cazul de față unității pârâte nu i se aplică contractul colectiv de muncă încheiat la nivelul ramurii transportului, pârâta nefiind parte în sensul dispozițiilor art.13 din Legea 130/1996, având în vedere prev. art. 238 (1) din Legea 53/2003 potrivit căruia „contractele colective de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior, se reține că în speță sunt aplicabile prevederile contractelor colective de muncă încheiate la nivel național pentru anii 2005,2006, 2007 – 2010 care fac referire în art.45 lit.b în mod implicit la H.G.nr.518/1995. Contractul colectiv de munca încheiat la nivelul unității, care a fost avut în vedere de pârâtă drept bază în calcularea diurnei ,stabilea un quantum al acesteia la un nivel inferior celui reglementat de contractele colective de muncă superioare și, deci de H.G. nr.518/1995.

Astfel, dispozițiilor legale amintite „salariații unităților trimiși în delegație în țară vor beneficia de următoarele diurna de deplasare al cărei quantum se stabilește prin negociere la nivel de ramură, grupuri de unități sau unitate; nivelul minim al diurnei este cel stabilit prin actele normative ce se aplică la instituțiile publice.”

Instanța a constatat că pretențiile reclamantului cu privire la plata diferențelor de diurnă pentru perioada 2005-2007 sunt întemeiate și fondate, în acest sens fiind și constatările expertului din raportul de expertiză (fl.266-288).

Astfel expertul în răspunsul la obiecțiunile formulate de cele două părți la raportul de expertiză, când analizează și obiectivele noi stabilite de instanță, a determinat pentru fiecare perioadă (an) de delegație, cuantumul diurnei în valută încasate efectiv de reclamant, stabilind un total de 5360 euro pentru cei trei ani, 2005, 2006, 2007 (pct.2 din răspunsul la obiecțiuni – fl.337). Luând în calcul cuantumul diurnei de 35 euro/zi, stabilit prin HG 518/1995, expertul a stabilit la pct.3 din răspunsul la obiecțiuni că reclamantului i s-ar fi cuvenit pentru aceiași perioadă de trei ani 2005, 2006, 2007, o diurnă în quantum total de 13.265 euro. Făcând diferența între cele două sume $13.265 - 5.360 = 7.905$ euro, expertul calculează cuantumul diurnei de încasat de reclamant , stabilindu-l la 7.905 euro (fl.338) pentru întreaga perioadă precizată în acțiune.

Instanța a admis acest capăt de cerere și în consecință a obligat pârâta la plata diferenței de diurnă către reclamant, cuvenită pentru cei trei ani în sumă de 7.905 euro și pretențiile reclamantului privind restituirea garanției sunt întemeiate deoarece conform contractului de garanție nr.37246/2005 (fila 36 dosar) acestuia i s-a reținut o garanție în lei și în euro, pe care și pârâta o recunoaște prin răspunsurile la interogatoriu (întrebările nr.10, 11, 12 – fl.247 dosar) care nu i-a fost restituită integral, pârâta nedovedind acest lucru dar nici a existenței vreunui titlu executor împotriva reclamantului, ce s-ar afla în mâinile sale.

De asemenea, în răspunsul la obiecțiunile raportului de expertiză, la obiectivul nr.2 (fl.332 dosar) expertul prezintă în tabelul de la această pagină a dosarului calculul sumelor reținute cu titlu de garanție conform contractului de garanție nr. 37246/2005(fila 36 dosar) în lei și euro, pe carele raportează la sumele restituite reclamantului și stabilește cuantumul garanției reținute fără vreun titlu executoriu la suma de 368,40 euro (fl.333 dosar). Instanța va obliga să restituie reclamantului suma stabilită prin raportul de expertiză în cuantum de 368,40 euro cu titlu de garanție reținută nelegal.

Cu privire la capătul de cerere prin care se solicită plata indemnizației eferente zilelor de concediu de odihnă neefectuat (compensarea în bani) în cei trei ani 2005-2007, s-a reținut pe baza probelor administrate în cauză și a constatărilor expertului, că acesta este întemeiat și fundamentat, motiv pentru care îl va admite.

Așa cum rezultă din raportul de expertiză, cap.II, pct.1 (fl.268-269) expertul verificând fișele de pontaj ale reclamantului pentru perioadele iunie 2005 – noiembrie 2007, cu orele lucrate, statele de plată și „ fluturașii pentru salarii” din aceeași perioadă, a stabilit că reclamantului i se cuveneau 50 zile de concediu de odihnă, din care a efectuat doar 7 zile rămânându-i neefectuate și neplătite, un număr de 43 zile. Calculând indemnizația pentru zilele de concediu de odihnă cuvenite și neefectuate în tabelul de la fl.269 dosar stabilește un total de 1309,78 lei ca indemnizație pentru concediul de odihnă neefectuat, sumă de i se cuvine reclamantului.

Întrucât Codul Muncii garantează prin dispozițiile art.139 tuturor salariaților dreptul la concediul de odihnă anual plătit și prin dispozițiile art.141, al.4 permite compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat, în caz de încetare a contractului individual de muncă, instanța va obliga pârâta la plata sumei de 1309,78 lei, reprezentând indemnizație pentru cele 43 zile concediul de odihnă cuvenit, în cuantum actualizat de expert.

Pretențiile reclamantului cu privire la plata orelor de muncă prestate în zilele de repaus săptămânal și în cele de sărbători legale sunt și ele întemeiate în raport de probatoriul administrat în cauză ele fiind legale și fondate în temeiul dispozițiilor art.132, al.2 și 3 din Codul Muncii coroborate cu dispozițiile art.137, al.2 din Codul Muncii care reglementează necompensarea muncii în sărbători legale și în zilele de repaus săptămânal, motiv pentru care instanța va admite și acest capăt de cerere.

În răspunsul la obiecțiuni, expertul contabil precizează la fl.332 – 333 dosar, că pentru a stabili drepturile reclamantului pentru munca prestată în zilele de repaus săptămânal și sărbători legale, s-au luat în calcul deconturile de plată prezentate în copie de reclamant, din care rezultă că a lucrat 7 zile de duminică. Astfel expertul prezintă în tabelul de la fl.333 a dosarului, situația privind drepturile pentru munca prestată în zilele de repaus săptămânal și sărbători legale, calculând pentru munca prestată în aceste zile de reclamant, drepturi salariale cuvenite și neincasate, în cuantum de 415,36 lei.

În concluzie, instanța a obligat pârâta să plătească reclamantului suma de 415,36 lei, reprezentând drepturi salariale pentru orele lucrate în zilele de repaus săptămânal.

Raportul de expertiză fiind întocmit în anul 2009, iar răspunsul la obiecțiuni fiind depus pe 14.12.2009, deși expertul a făcut actualizarea sumelor de mai sus pe care instanța le-a apreciat ca și cuvenite reclamantului instanța nu a avut în vedere sumele actualizate deoarece între data actualizării lor de către expert și data plății efective va mai curge un timp și astfel nu se poate asigura reclamantului o despăgubire echivalentă și în funcție de indicele de inflație. Din acest motiv, instanța va dispune actualizarea tuturor sumelor (7.905 euro + 368,4 lei + 1309,78 + 415,36 lei) menționate mai sus, în considerente la plata cărora va fi obligată pârâta, cu indicele de inflație la data plății efective.

Au fost respinse capetele de cerere cu privire la restituirea sumelor reținute de către pârâtă cu titlu de penalizări din salariu, în perioada iunie 2005 – noiembrie 2007 precum și pe cele cu privire la plata orelor suplimentare prestate peste programul de lucru în zilele de sărbători legale în perioadele de delegare în străinătate pe considerentul că aceste pretenții sunt nefondate din următoarele motive :

- deși expertul a stabilit în cadrul obiectivului nr.3, sumele reținute lunar de către pârâtă din salariul reclamantului, cu titlu de „penalizări” totalizându-se pentru cei trei ani 2005 - 2007 în cuantum de 2269 lei (fl. 170 dosar) face și mențiunea că aceste „penalizări” s-au aplicat în temeiul actului adițional nr.37244/22.06.2005, anexă a contractului de muncă.

Într-adevăr la fila 249 a dosarului se află în xerocopie Actul adițional nr. 37244/22.06.2005, semnat de ambele părți, de către angajat (reclamant) și de către angajator (pârâtă) prin care s-au stabilit indicatorii cantitativ și calitativi funcție de realizarea cărora se acordă salariul în procent integral cu un spor sau o diminuare.

- În respectivul act adițional al contractului individual de muncă s-a prevăzut expres „salariul se diminuează proporțional cu nerealizarea indicatorilor cantitativi de plat stabiliți,.....” prevăzându-se și un algoritm de calcul al penalizărilor din salar”.

- Întrucât respectivul act adițional face parte din Contractul Individual de Muncă, acte încheiate de comun acord de ambele părți (angajat - reclamant și angajator – pârât) se apreciază de către instanță că reclamatul a cunoscut (încă de la semnarea celui act adițional) despre modul de acordare a salariului în funcție de indicatorii stabiliți cât și despre acea „penalizare de salar”, lunară și a acceptat aceste criterii ce s-au avut în vedere lunar la plata salariului.

Deci penalizările aplicate de pârâtă salariul lunar al reclamantului au un temei legal și sumele reținute lunar de către pârâtă cu titlu de „penalizări”, nu mai au nevoie de un titlu executoriu, ele fiind rețineri legale, necuvenindu-se a fi restituite reclamantului.

Cu privire la orele suplimentare prestate de reclamant în zilele de sărbătoare legală și în perioadele delegațiilor în străinătate, expertul menționează că „nu există o evidență a orelor lucrate suplimentar în perioadele de delegare la agențiile din străinătate”, precum și faptul că nu există documente și evidențe primare privind efectuarea acestor ore la pârâtă și nici reclamantul nu a putut prezenta niște documente primare, oficiale privind o evidență distinctă a acestor categorii de ore de muncă.

De asemenea precizează că pare din aceste pretenții au fost analizate și prezentate la obiectivul nr.4 din raportul de expertiză, pe baza documentelor (ordinele de deplasare în străinătate) prezentate de reclamant, drepturi cu privire la care instanța s-a pronunțat și le-a admis conform constatărilor și calculelor expertului la obiectivul nr.4.

Împotriva hotărârii pronunțate de prima instanță a declarat recurs pârâta S.C. ATCLASSIB S.R.L. Sibiu, solicitând admiterea recursului și pe fond:

- respingerea solicitării de acordare a diurnei;
- respingerea solicitării de acordare a sumei de 415,36 lei reprezentând orele lucrate în zilele de repaus săptămânal.

Recurenta susține că instanța de fond a interpretat greșit dispozițiile H.G. 518/1995 asimilând Agentul de turism angajat la o societate comercială de tip S.R.L. cu un diplomat, ministru, secretar de stat, funcționar public și trebuia să constate că nu există nicio legătură între activitatea reclamantului și activitățile prevăzute de H.G. nr. 518/1995.

Privitor la acordarea sumei de 415,36 lei, reprezentând drepturi salariale pentru orele lucrate suplimentar, recurenta susține că au fost achitate reclamantului toate drepturile salariale cuvenite.

În susținerea recursului recurenta a depus la dosar acte.

Intimatul pârât a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea recursului.

Examinând recursul pe baza motivelor invocate, a dispozițiilor legale în materie și sub toate aspectele de fapt și de drept, conform dispozițiilor art. 304¹ Cod procedură civilă, Curtea constată recursul nefondat.

Prin cererea de chemare în judecată, așa cum a fost completată, reclamantul (...) a solicitat obligarea pârâtei la plata sumei de 8088 euro, reprezentând diferență diurnă de deplasare aferentă perioadei august 2005-septembrie 2007 și plata contravalorii sporului pentru orele suplimentare lucrate.

Privitor la acordarea diurnei de deplasare, din considerentele hotărârii recurate rezultă foarte clar că instanța de fond și-a întemeiat soluția pe dispozițiile art. 45 lit. b din Contractul

colectiv de muncă unic la nivel național pe anii 2007-2010, contract ce prevede fără echivoc că „nivelul minim al diurnei este cel stabilit prin actele normative ce se aplică instituțiilor publice, respectiv H.G. nr. 518/1955”.

Conform art. 11 alin.1 lit.d din Legea nr. 130/1996, în cazul contractelor colective de muncă la nivel național, clauzele acestora se aplică tuturor salariaților încadrați în toate unitățile din țară iar art. 8 alin.2 din aceeași lege prevede că prin contractele colective de muncă nu se pot stipula clauze care să stabilească drepturi la un nivel celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior.

În consecință, reclamantul beneficiază de dispozițiile H.G. nr. 518/1995, nu în considerarea funcției sale ci ca urmare a clauzei prevăzută în contractul colectiv de muncă la nivel național, care îi este aplicabilă și care face referire expresă la acest act normativ.

În ceea ce privește plata orelor suplimentare prestate de reclamant, s-a constatat de către expert că organizarea activității angajatorului este deficitară, sub aspectul că nu există o evidență clară a orelor lucrate suplimentar de către intimatul-reclamant, pretențiile reclamantului sub acest aspect fiind soluționate pe baza ordinelor de deplasare în străinătate prezentate de reclamant, din care rezultă că în perioada iulie – septembrie 2007 a lucrat 17 zile în perioada de repaus săptămânal și sărbători legale, respectiv sâmbăta și duminica.

În fine, în ceea ce privește jurisprudența în materie, se constată că ambele părți au depus la dosar hotărâri prin care se evidențiază o practică neunitară în materie.

În sistemul de drept românesc este recunoscut faptul că precedentul judiciar nu constituie izvor de drept, iar unificarea practicii judiciare se realizează conform dreptului intern de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 312 Cod procedură civilă, Curtea va respinge recursul ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

Respinge recursul promovat de pârâta SC ATASSIB SRL SIBIU împotriva sentinței civile nr.294 din 18 februarie 2010 pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul nr.5277/110/2008, în contradictoriu cu intimatul-reclamant (...), ca nefondat.

Obligă recurenta la 1300 lei cheltuieli de judecată către intimatul reclamant reprezentând onorar avocat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi 6.X.2010.

PREȘEDINTE,
(...)

JUDECĂTOR,
(...)

JUDECĂTOR,
(...)

GREFIER,
(...)

TUJU.RO
WWW.TUMEAJUSTTTETI.RO
TUJU.RO

DECIZIE Nr. 848

Completul compus din:

GREFIER : (...)

Cu această ocazie a efectuat ca sarcină de serviciu și deplasări în străinătate la agențiile din Germania, din însumarea perioadelor indicate rezultând un număr de 280 de zile de deplasare în străinătate, pentru care a încasat suma de 3.899 euro față de 9.800 euro cât ar

fi trebuit să i se acorde, potrivit HG 518/1995. Diferența provine din aplicarea, fără nici un temei legal, a unei valori zilnice de diurnă mult mai mică.

În dovedirea susținerilor sale, contestatorul a depus la dosar în xerocopie înscrisuri și a solicitat interogatoriul pârâtei și expertiză contabilă.

Pârâta a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, cu motivarea că prevederile HG 518/1995 se aplică categoriilor de personal expres prevăzute în actul normativ respectiv, având doar caracter de recomandare pentru ceilalți agenți economici. Apreciază că, în speță sunt aplicabile prevederile H.G. nr. 543/1995 (în vigoare până la 01.01.2007) și H.G. 1860/2006.

Intimata a depus în apărare la dosar în xerocopie practică judiciară, contract colectiv de muncă la nivel de unitate nr.1890/05.05.2008 , contractul individual de muncă și fișa postului reclamantului, statele de plată, fluturașii de salarii.

Instanța a administrat probele cu înscrisuri și interogatoriul pârâtei.

Pe fondul cauzei, analizând actele și lucrările dosarului, instanța a constatat următoarele:

Reclamantul a fost angajatul S.C. „Atlassib” S.R.L. Sibiu în funcția de agent turism, potrivit contractului individual de muncă înregistrat sub nr. 526710/13.03.2007 la ITM Sibiu (f.6 - 7).

H.G. nr. 518/1995 reglementează unele drepturi și obligații ale personalului român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unei misiuni cu caracter temporar, enumerate de art. 1, stabilind totodată că se recomandă agenților economici, alții decât cei prevăzuți la art. 16 alin. (1) precum și fundațiilor, asociațiilor și altora asemenea să aplice în mod corespunzător prevederile hotărârii.

Chiar dacă în cazul de față unității pârâte nu i se aplică contractul colectiv de muncă încheiat la nivelul ramurii transportului, pârâta nefiind parte în sensul dispozițiilor art.13 din Legea 130/1996, având în vedere prev. art. 238 (1) din Legea 53/2003 potrivit căruia ,contractele colective de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior, se reține că în speță sunt aplicabile prevederile contractele colective de muncă încheiate la nivel național pentru anii 2005, 2006, 2007 - 2010 care fac referire în art. 45 lit. b în mod implicit la H.G. nr. 518/1995. Contractul colectiv de munca încheiat la nivelul unității, care a fost avut în vedere de pârâtă drept bază în calcularea diurnei ,stabilea un quantum al acesteia la un nivel inferior celui reglementat de contractele colective de muncă superioare și, deci de H.G. nr. 518/1995.

Astfel, potrivit dispozițiilor legale amintite „salariații unităților trimiși în delegație în țară vor beneficia de următoarele diurna de deplasare al cărei quantum se stabilește prin negociere la nivel de ramură, grupuri de unități sau unitate; nivelul minim al diurnei este cel stabilit prin actele normative ce se aplică la instituțiile publice.”

În răspunsul la interogatoriu (fila 46), societatea-pârâtă a recunoscut că reclamantul a fost delegat în țările precizate în acțiune în perioadele menționate în acțiune și nu a contestat corectitudinea calculului făcut de către reclamant în acțiune din punct de vedere matematic, ci doar din punctul de vedere al textului de lege aplicabil.

Prin urmare, pentru considerentele ce preced, instanța a admis acțiunea și a obligat pârâta să-i plătească reclamantului suma de 5901 euro, reprezentând diferența de diurnă de deplasare aferentă unui număr total de 280 de zile de deplasare în perioada mai 2007 - noiembrie 2008.-

Împotriva sentinței civile nr.1782 din 15 decembrie 2009, pronunțată de Tribunalul Bacău, în termen legal a formulat recurs pârâta SC ATLASSIB SRL SIBIU criticând-o pentru următoarele motive:

- H.G.. nr.543/1995 și H.G. nr.1860/2006 reglementează drepturile minimale ale salariaților delegați sau detașați, angajați la instituții publice și nu la societăți comerciale cu răspundere limitată:

- prevăzând în mod expres categoriile de subiecți cărora li se aplică H.G. nr.518/1995, este evident că legiuitorul a exclus aplicarea acestor stipulații legale altor subiecți decât celor enumerați în mod expres și limitativ în cuprinsul art.1;

- aplicabilitatea dispozițiilor H.G. nr..518/1995 subzistă sub o dublă condiție: îndeplinirea uneia dintre misiunile cu caracter temporar limitativ prevăzute de către personalul expres și limitativ specificat de art.1 și art.16 din H.G. nr. 518/1995: nu există nici o legătură între activitatea reclamantului și activitatea prev. de H.G. nr.518/1995.-

- existența jurisprudenței naționale referitoare la situații similare creează o situație inacceptabilă , atât raportat la principiul siguranței sistemului legislativ și juridic, cât și raportat la principiul nediscriminării, întrucât nu există împrejurări obiective rezonabile care să justifice aplicarea unui tratament diferențiat, sens în care se aduce atingere art.6 alin.1 raportat la art.14 din CEDO.-

Recursul este nefondat.

În mod corect instanța de fond a reținut, ca fiind temei al drepturilor acordate, HG 518/1995. In cauza nu s-a făcut dovada existenței unor reglementari la nivelul unității cu privire la quantumul diurnei în cazul delegării în străinătate.

Contractul individual de munca prevedea la capitolul J-punctul 6, faptul ca diurna acordata in caz de deplasare este "**negociabila in limite legale**". Dar nu a existat niciodată încheiat vreun act care sa stabilească valorile acestei diurne. Nu pot dobândi acest caracter înscrisurile depuse la instanța de fond de către societate (tabele si regulamente) deoarece acestea sunt înscrisuri unilaterale, administrative, emane de la serviciile de specialitate din unitate care nu au dobândit însă statut de reglementare aplicabila salariaților (ex:-la fila 157 se afla înscrisul 6.45967/19.06.2006 intitulat Regulament de acordare a diurnelor pentru persoanele **detașate** in străinătate. La filele 159-160 se afla înscrisul 2.4817/28.07.2007 cu aceeași denumire de Regulament de acordare a diurnelor pentru persoanele **detașate** in străinătate. Dar intimatul nu a fost detașat ci delegat in străinătate. La fila 158 se afla un înscris denumit tabel diurne care însă nu are **nici o semnătura si nici o data de aplicare**).

Si art.44 din codul muncii menționează faptul ca salariatul delegat are dreptul, pe lângă cheltuielile de transport si cazare si la o indemnizație de delegare "**in condițiile prevăzute de lege sau de contractul colectiv de munca aplicabil**".

Însa, în contractul colectiv de munca încheiat la nivelul unității nu există prevedere cu privire la diurna pentru străinătate. Art.40 (fila 149 la fond) prevedea doar drepturile salariaților trimiși în delegație **în țara**, fără a avea nici o precizare pentru situațiile de delegații in străinătate.

Pentru ultima delegație, cea din anul 2008, la nivelul piritei era aplicabil un nou contract colectiv de munca, înregistrat la DPMOS Sibiu in luna mai 2008. Acesta prevedea in art.40 lit. c o diurna in valuta pentru deplasarea în străinătate "în conformitate cu anexa la prezentul contract", (fila 56). Dar contractul nu avea nici o astfel de anexa. Este adevărat *că* la filele 65-67 este depus de către pârâtă un tabel diurna anexa la contractul colectiv de munca **dar care nu are nici o semnătura a părților contractante**.

Si în aceste condiții era aplicabil contractul colectiv la nivel național pe anii 2007-2010. Acesta stabilește în **art.45 lit b** faptul ca nivelul minim de diurna de deplasare pentru străinătate "este **cel stabilit prin actele normative ce se aplica la instituțiile publice**".

Or, in condițiile in care in reglementarea existenta la nivelul unității nu există valoare stabilita prin contract colectiv sau adiționare a contractului individual devii aplicabile normele stabilite prin contractul colectiv la nivel național.

Recurenta a susținut si la fond si in recurs faptul ca in cauza erau aplicabile normele din HG 1860/2006. Aceasta vizează însă (**asa cum o arata si din titlul sau**) drepturile bănești ale salariaților instituțiilor publice, regiilor autonome, în perioada delegării si detașării **în alta localitate** precum si in cazul deplasării **în cadrul localității**.

Singurul act normativ care reglementează drepturi de diurnă pentru personalul roman trimis în misiuni temporare în **străinătate** este Hotărârea de Guvern nr.518/1995.

De altfel, în anul 1995 au fost emise prin hotărâri de guvern trei acte normative care reglementau drepturile de delegare ale salariaților instituțiilor publice : unul pentru inter [^]HG 543), unul pentru misiunile temporare în străinătate (518) și unul pentru misiunii permanente în străinătate (837).

Și în **prezent** HG 518/1995, modificat, reprezintă singurul act normativ în baza căruia; sunt calculate drepturile de diurnă în valută pentru **orice personal al instituțiilor publice** aflat în deplasare în străinătate (daca nu exista un contract colectiv).

Nu poate fi primita apărarea potrivit căreia acest act normativ are aplicare strictă pentru domeniile stabilite la art.1. Enumerarea activităților este enunciativă și nu limitativă în condițiile în care nu mai exista nici o alta reglementare în materie. Și chiar și așa ar putea fi apreciat ca situația în speță face parte din activității enumerate la litera b, în condițiile în care activitățile din străinătate erau servicii de transport asigurate de pe teritoriul aceluia stat.

Se recomandă prin această hotărâre ca agenții economici (**inclusiv asociațiile și fundațiile**) să aibă în vedere prevederile hotărârii în cauză, stabilind ca valori minim deductibile pe cele menționate în conținutul său.

Valoarea de 35 euro/zi este valoarea legală la care reclamantul are dreptul cu titlu de indemnizație de delegare.

Activitatea sa s-a desfășurat în baza unui contract de muncă în care valoarea diurnei deși precizată ca negociabilă în limite legale nu a avut **niciodată** o concretizare prin **încheierea vreunui act adițional**. În această situație, făcând aplicarea normelor în materia dreptului muncii, respectiv a obligativității aplicării prevederilor contractelor colective la nivel național (în cazul în care în contractul propriu nu exista reglementări valoarea minimă legală aplicabilă este valoarea de 35 euro stabilită prin HG 518/95).

Față de considerentele expuse, se va respinge recursul ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E**

Respinge ca nefondat recursul promovat de pârata SC ATCLASSIB SRL SIBIU, împotriva sentinței civile nr. 1782 din 15 decembrie 2009, pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul nr. 3399/110/2009.

Obligă recurentul să plătească intimatului reclamant 900 lei cheltuieli de judecată reprezentând onorariu de avocat prin admiterea în parte a cererii.-

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi 30 iunie 2010.

PREȘEDINTE

(...)

JUDECĂTORI

(...)

(...)

GREFIER

(...)

Pentru judecător (...)

plecat în c.o.

PREȘEDINTE INSTANȚĂ

Red.sent.(...)

Red.dec. (...) /6 iulie 2010

Tehn.red. (...) /30 iulie 2010.

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BACĂU
SECȚIA CIVILĂ, CAUZE MINORI, FAMILIE, CONFLICTE DE MUNCĂ, ASIGURĂRI
SOCIALE

DECIZIE Nr. 690

Ședința publică de la 07 Iunie 2010

Completul compus din:

PREȘEDINTE (...)

Judecător (...)

Judecător (...)

Grefier (...)

[illegible]

La ordine a venit spre soluționare recursul civil formulat de pârâta S.C. ATLASSIB SRL împotriva sentinței civile nr. 1830 din 17.12.2009 pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul nr. 2476/110/2009.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la prima strigare au răspuns intimatul – reclamant (...) asistat de avocat (...), lipsă fiind recurenta – pârâtă.

Procedura legal îndeplinită.

S-a expus referatul oral al cauzei de către grefier, în sensul că s-a depus prin compartimentul arhivă de către recurenta – pârâtă o cerere prin care solicită lăsarea dosarului la sfârșitul ședinței de judecată întrucât apărătorul ales este din București. Totodată s-a depus și copia împuternicirii avocatiale.

Având în vedere cererea formulată de recurenta – pârâtă, instanța dispune lăsarea cauzei la sfârșitul ședinței de recursuri.

La sfârșitul ședinței de recursuri față de cererea formulată de recurenta – pârâtă, la apelul nominal a răspuns intimatul – reclamant asistat de avocat (...), lipsă fiind recurenta – pârâtă.

La solicitarea instanței apărătorul intimatului – reclamant arată că nu mai are alte cereri de formulat.

Nemaifiind chestiuni prelabile de formulat instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pentru dezbateri.

Avocat (...) pentru intimatul – reclamant având cuvântul solicită respingerea recursului menținerea soluției instanței de fond. Arată că contractul colectiv de muncă

încheiat la nivel de unitate valoarea diurnei acordabilă pentru deplasări în străinătate nu este reglementată deloc, astfel că la nivelul pârâtei a fost aplicabil contractul colectiv de muncă înregistrat cu nr. 1651/2003 care a avut aplicabilitate până în anul 2008 când a fost negociat și înregistrat un nou contract. Mai arată că a fost aplicat contractul colectiv la nivel național care prevede că nivelul minim de diurnă de deplasare pentru străinătate este cel stabilit prin actele normative ce se aplică la instituțiile publice , regiile autonome ca în perioada delegării și detașării în altă localitate precum și în cazul deplasării în cadrul localității iar singurul act normativ ce reglementează personalul român trimis în misiuni temporare în străinătate este H.G. nr. 518/1995, act normativ aflat încă în vigoare. Mai arată că prin contractul individual de muncă este negociată diurna pentru delegări.

În ce privește restituirea garanției recurenta nu a făcut dovada unor debite prin actele depuse la dosar și nu s-a solicitat respingerea ca neîntemeiată.

Solicită cheltuieli de judecată reprezentând onorariu avocat și deplasare Iași conform chitanței și bonurilor fiscale depuse la dosar.

S-au declarat dezbaterile închise, trecându-se la deliberare.

După dezbateri , la sfârșitul ședinței de judecată, se prezintă avocat (...).

C U R T E A

-deliberând-

Asupra recursului civil de față, instanța reține următoarele :

Prin sentința civilă nr. 1830/2009, pronunțată în dosarul nr. 2176/110/2009, al Tribunalului Bacău, a fost admisă acțiunea formulată de reclamantul (...), domiciliat în mun.(...) ,(...) nr.(...),județul (...),în contradictoriu cu pârâta S.C. ATLASSIB SRL SIBIU, cu sediul în mun. Sibiu, str.Tractorului nr. 14,județul Sibiu, astfel cum a fost precizată.

A fost obligată pârâta să-i plătească reclamantului suma de 6346 euro reprezentând diferența de diurnă de deplasare aferentă perioadei 17.07.2006 - 03.04.2008.

A fost obligată pârâta să-i restituie reclamantului 464 euro si 200 lei reprezentând garanția reținută.

A fost obligată pârâta să-i plătească reclamantului 1580 lei cheltuieli de judecată.

În motivarea sentinței instanța de fond a arătat că : Prin cererea adresată aceste instanțe și înregistrată sub nr.2176/110/2009 la data de 07.04.2009 reclamantul (...) a chemat în judecată pe pârâta SC ATLASSIB SRL pentru a fi obligată la plata sumei de 6346 euro reprezentând diferența de diurnă aferentă deplasărilor din luna octombrie 2006 – martie 2008 și restituirea sumelor de 200 lei plus 500 euro reținute cu titlu de garanție precum și cheltuieli de judecată.

Reclamantul arată că a avut calitatea de salariat al pârâtei perioada iulie 2006 – aprilie 2008 și că în această perioadă a fost delegat de mai multe ori pentru diverse activități în străinătate, după cum urmează : în perioada octombrie – decembrie 2006 delegat în Spania pe o durată de 71 zile pentru care a primit suma de 1020 euro diurnă; în perioada ianuarie – aprilie 2007 delegat în Spania pe o durată de 85 zile pentru care a primit ca și diurnă suma de 1275 euro.

Tot în anul 2007, în perioada iunie –august 2007, a fost delegat în Spania 56 zile primind o diurnă în sumă de 1011 euro iar pentru perioada octombrie – decembrie 2007 a fost delegat un număr de 81 zile tot în Spania pentru care a primit suma de 1578 euro.

În anul 2008 lunile februarie – martie a fost delegat în Franța un număr de 57 zile pentru care a primit diurnă în sumă de 1020 euro.

Astfel în cei 3 ani 2006-2008 reclamantul a fost delegat în străinătate, un număr total de 350 zile pentru care a primit diurnă suma totală de 5904 euro, deși consideră reclamantul că diurnă pentru salariații care sunt delegați în Spania și Franța așa cum este ea reglementată prin HG nr. 518/1995 la cuantumul de 35 euro/zi ar fi fost în sumă de 12.250 euro ($350 \times 35 = 12.250$) deci el a primit cu titlu de diurnă o sumă mai mică decât cea cuvenită legal și este îndreptățit să primească această diferență de diurnă, în cuantum de 6346 euro ($12.250 - 5904 = 6346$ euro).

În drept reclamantul își motivează pretențiile pe dispozițiile art.44 al.2 și art.166, 281 -291 din Codul Muncii precum și pe cele cuprinse în Contractul Colectiv de Muncă la nivel de ramură Transporturi.

Reclamantul, pentru termenul din 06.07.2009 a formulat precizări indicând temeiurile de drept ale acțiunii sale: art.44 al.2 și art.155 din Codul Muncii, art.57 al.3 s.a. din Contractul Colectiv de Muncă la nivel de unitate precum și HG 518/1995(f.23) și art.46 din Contractul Colectiv de Muncă la nivelul ramură Transporturi.

În cauză s-a administrat proba cu înscrisuri și în terogatoriu.

Pârâta a depus întâmpinare (f.24-29) prin care solicită respingerea acțiunii ca nefondată precum și înscrisuri în susținerea întâmpinării.

Din actele și lucrările dosarului instanța reține următoarele :

Reclamantul a fost angajat în funcția de agent turism începând cu data de 17.07.2006 conform contractului individual de muncă încheiat cu pârâta și înregistrat la ITM Sibiu sub nr. 497504/18.07.2006(f.5-8) până la data de 05.04.2008 când i-a încetat contractul de muncă prin Decizia nr. 617532/03.04.2008(f.30-31) emisă de pârâta.

Reclamantul și-a desfășurat activitatea atât în țară cât și în străinătate unde a prestat muncă în folosul pârâtei în baza deciziilor emise de SC ATLASIB sub

nr.63389/19.01.2008, decizia nr. 6319338/15.08.2007(f.120), decizia nr. 64266/26.01.2007(f.121) prin care fusese delegat în Spania și Franța mai mult de 2 luni/an, așa cum a precizat în acțiune, adică 71 zile în 2006 în Spania, 222 zile în 2007 în Spania și 57 zile în 2008 în Franța.

Pârâta a recunoscut prin răspunsurile la interogatoriu(f 43 – întrebări și 47 – răspuns) că reclamantul a prestat muncă în străinătate în baza delegațiilor, în perioadele menționate în acțiune(f. 2-4) pentru care a primit diurnă în euro în cuantumul menționat de reclamant în acțiune, pentru fiecare perioadă.

Potrivit art.43 Codul Muncii, delegarea este executarea temporară din dispoziția angajatorului, de către salariat a unor lucrări sau servicii corespunzătoare atribuțiilor de serviciu, în afara locului său de muncă.

Pe perioada delegării salariatul își păstrează funcția și celelalte drepturi prevăzute în contractul individual de muncă (art.42 al.1 Codul muncii).

De asemenea acesta va beneficia de toate drepturile stabilite prin contract, drepturi ce se plătesc de unitatea angajatoare.

În temeiul contractului individual de muncă în cazul delegării, reclamantul beneficiază, pe lângă celelalte drepturi, de transport, cazare și odihnă.

În contractul individual de muncă al reclamantului(f.5-8) s-a prevăzut că „*diurna se negociază în limite legale*” însă pârâta nu a concretizat această prevedere prin încheierea unui act adițional la contractul de muncă de comun acord cu angajatul(reclamantul) prin care să se stabilească cuantumul diurnei pentru perioadele de delegare ale reclamantului.

În aceste împrejurări, instanța a reținut ca fiind incidente în cauza prevederile HG 518/1995 care reglementează cuantumul diurnelor acordate personalului instituțiilor publice trimis în străinătate, respectiv prevederile pct. 38 din ANEXA la HG care prevăd o diurna de 35 euri/zi pentru Spania și Franța.

Apărarea pârâtei în sensul că a achitat reclamantului diurna cuvenită în totalitate, în conformitate cu prevederile graficului de diurne anexa la contractul colectiv de muncă pe unitate, urmează a fi înlăturată deoarece contractele colective de muncă la nivel de unitate nu pot cuprinde drepturi pentru salariați mai mici (sub nivelul cuantumului acestora) decât cele prevăzute în Contractele Colective de Muncă la nivel de ramură și în cele la nivel Național. Iar conform dispozițiilor art.45 lit. H din Contractul Colectiv de Muncă unic la nivel național pe anii 2007 – 2010 publicat în Monitorul Oficial partea V-a nr. 5/29. 01.2008, salariații unităților trimiși în delegație în țara sau străinătate beneficiază de diurnă de deplasare al cărui cuantum se stabilește prin negociere la nivel de ramură.: nivelul minim al diurnei este cel stabilit prin actele normative ce se aplică la instituțiile publice.

Potrivit art.40 lit.h din Contractul Colectiv de Muncă la nivel de unitate,s-a prevazut că „ *diurna de deplasare al carei quantum se stabileste conform legii si nu poate depasi nivelul deductibil fiscal stabilit prin legea anuala a bugetului de stat si reglementarile prevind impozitul pe profit*”.

Astfel instanța apreciază că pretențiile reclamantului referitoare la diurnă, sunt întemeiate în contextul HG 518/1995 care reglementează unele drepturi și obligații ale personalului român trimis în străinătate stabilind totodată cu titlu de recomandare pentru agenții economici, alții decât cei prevăzuți la art.16 să aplice în mod corespunzător prevederile hotararii iar în contractele colective de muncă încheiat la nivel ramura „Transporturi”, încă din anul 2002 s-au inclus prevederi în sensul că salariații trimiși în delegație în țară sau străinătate vor beneficiază de diurnă de deplasare al cărei quantum se stabilește la nivel de grupuri de unitati, nivelul minim al diurnei fiind cel stabilit prin actele normative ce se aplică instituțiilor publice (art.46 din Contractul Colectiv de Muncă, ramură”Transporturi”, pentru 2002-2004, 2005, 2006-2007).

Astfel, întrucât potrivit prevederilor art.238 al.1 din Codul Muncii, contractele colective de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior iar prin C.C.M. la nivel ramură „Transporturi” s-a stabilit ca nivel minim al diurnei cel stabilit prin actele normative pentru instituțiile publice, adică prin HG 518/1995, instanța va admite acțiunea obligând pârâta să achite reclamantului diferența de diurnă solicitată pentru anii 2006, 2007, aprilie 2008 având la baza calculului diurnă legală de 35 euro/zi.

Si pretențiile reclamantului privind restituirea garanției sunt întemeiate deoarece conform contractului de garanție (f 50) acestuia i s-a reținut o garanție în quantum de 200 lei plus 300 euro pe care pârâta o recunoaște prin răspunsul la întrebarea nr.3 din interogatoriu(f. 122 si 42) ca fiind reținută în quantum de 200 lei plus 464 euro conform contractului de garanție nr. 635449/ 18.07.2006 dar motivează că reclamantul nu s-a prezentat să o ridice.

Astfel, intrucat și acest capăt de cerere este întemeiat, instanța a obligat pârâta la restituirea către reclamant și a sumei de 200 lei plus 464 euro reținută cu titlu de garanție întrucât la data încetării raporturilor de muncă (5.04.2008 , f.11.dosar) au trecut mai mult de 6 luni.

Pentru considerentele de mai sus ,instanța a constatat că acțiunea reclamantului este întemeiată astfel cum a fost precizată în temeiul art. 154, 156 coroborat cu art.269 din Codul Muncii și a admis-o în totalitate.

Ca o consecință, în temeiul art. 274 Cod procedură civilă a obligat pârâta să plătească reclamantului cheltuieli de judecată în cuantum de 1580 lei reprezentând onorar avocat și cheltuieli de deplasare.

Împotriva acestei sentințe a promovat recurs intimata S.C. „ATLASSIB” S.R.L. care a criticat nelegalitatea hotărârii invocând în esență, faptul că dispozițiilor H.G. 518/1995 privind unele drepturi și obligații ale personalului român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar, trebuie interpretate restrictiv, prin prisma realizării a două condiții esențiale și anume : îndeplinirea uneia dintre misiunile cu caracter temporar limitativ prevăzute de respectiv, apartenența personalului la o instituție publică (art. 1, coroborat cu art. 16 din același act normativ).

În raport de aceste două condiții solicitarea de către intimatul – reclamant a diferenței de diurnă între cea primită ca urmare a negocierii contractului individual de muncă, și contractul colectiv de muncă și valoarea prevăzută de H.G. 518/1995 este nelegală întrucât acesta, ca agent de turism, nu este funcționar public, nu și-a desfășurat activitatea în sistem public, iar activitatea sa nu s-a circumscris celor prevăzute de art. 1 ale actului normativ anterior arătat.

În aceste condiții își aveau aplicabilitatea H.G. 543/2005 cât și în art. 2 din H.G. 1860/2006, care stipulează că „ *pentru salariații din cadrul companiilor naționale, societăților comerciale și regiilor autonome la care drepturile salariale se acordă prin negociere, drepturile bănești pe perioada delegării și detașării.....se acordă în condițiile prevăzute în contractele colective sau individuale de muncă* „.

A mai invocat recurenta, faptul că intimatul a fost trimis în delegație în străinătate pentru a desfășura activități specifice societății de turism (societate comercială), astfel că, în speță, sunt aplicabile prevederile C.C.M. la nivel de unitate și nu cele ale C.C.M. la nivel de ramură a transporturilor.

În ce privește măsura dispusă de instanța de fond privind restituirea garanției, recurenta a invocat faptul că aceasta nu este datorată decât într-un cuantum de 87,40 Euro și 200 lei, având în vedere faptul că, din garanție i s-au reținut sumele încasate cu titlu de avans și nedecontate, precum și contravaloarea depășirilor plafonului de convorbiri pe telefonul mobil.

În susținere s-au depus înscrisuri și jurisprudență în materie.

Prin întâmpinare intimatul a solicitat respingerea ca nefondat a recursului, invocând, în esență, prevederile contractului colectiv de muncă la nivelul societății, coroborate cu cele ale contractului colectiv de muncă la nivel de ramură și cele ale H.G. 518/1995.

În ce privește obligarea la restituirea garanției intimatul – reclamant a învederat că nici prin întâmpinare și nici prin probele administrate la fond, recurentul nu a solicitat respingerea acestui capăt de cerere. Mai mult antrenarea răspunderii materiale a unui salariat se realizează potrivit reglementării stabilite prin art. 270 și următoarele din Codul Muncii.

Din analiza actelor și lucrărilor dosarului instanța reține următoarele :

Prin acțiunea introductivă, astfel cum a fost precizată, intimatul – reclamant a solicitat obligarea recurenteii – pârâte la plata sumei de 6.346 Euro, cu titlu de diferență de diurnă aferentă perioadelor în care a fost delegat să își desfășoare activitatea în Spania, respectiv Franța, precum și la restituirea garanției ce i-a fost reținută nejustificat de aceasta, garanție în cuantum de 200 lei și 464 Euro.

Perioadele de delegare au fost recunoscute de recurentă, (prin întâmpinare și răspunsurile la interogatoriu) iar reținerea garanției în temeiul Legii nr. 22/1969, a fost atestată prin contractul de garanție 635449/18.02.2006 (fl. 37 dosar), recunoscută, de asemenea, de recurentă prin răspunsurile la interogatoriu.

Potrivit contractului individual de muncă intervenit între cele două părți înregistrat la ITM Sibiu, cu nr. 497504/18.07.2006, lit. j, pct. 6 ,, în situația în care salariatul este trimis în delegare sau detașare beneficiază.... de diurnă negociabilă în limite legale”, fără ca plafonul diurnei să fie stabilit printr-un act adițional la contractul de muncă, aspect reținut și de instanța de fond.

În contractul colectiv de muncă încheiat la nivel de unitate se stipulează, la art. 40 lit. h, faptul că diurna de deplasare al cărei cuantum se stabilește conform legii și nu poate depăși nivelul deductibil fiscal stabilit prin legea anuală a bugetului de stat și reglementările privind impozitul pe profit”.

În absența unui act adițional la contractul individual de muncă al intimatului, și, a unei prevederi în C.C.M. pe unitate, care să prevadă expres cuantumul negociat al diurnelor cuvenite salariatului în situația delegării și detașării, în străinătate, potrivit dispozițiilor lig. J pct. 6, respectiv, art. 40 lit. b , art. 41 din actele anterior menționate, cuantumul diurnei nu poate fi apreciat decât în raport de dispozițiile legale aplicabile în materie, respectiv contractul colectiv de muncă , încheiat la nivel național , (ramură „Transporturi”), pe anii 2005 - 2006, 2007 – 2010, coroborat cu H.G. 518/1995 și art. 238 alin. 1 Codul Muncii.

Astfel, în C.C.M. la nivel național pe anii 2005, 2006 (publicat în M.Of. Partea a –V-a nr. 1/22.02.2007) și C.C.M. 2007 – 2010 (publicat în M.Of. , partea a V-a, nr. 5/29.01.2008), se menționează că salariații unităților trimiși în delegație în țară sau în străinătate beneficiază de diurnă de deplasare al cărui cuantum se stabilește prin negociere la nivel de ramură,

grupuri de unități sau unitate, nivelul minim al diurnei este cel stabilit prin actele normative ,, ce se aplică în instituțiile publice (art. 45 lit.b din C.C.M. anterior arătate).

Mai mult, în contractele colective de muncă anterior arătate se stipulează expres (art. 3) faptul că acestea produc efecte pentru toți salariații încadrați în unitățile din țară, în toate unitățile din ramura de activitate pentru care s-a încheiat contractul, în grupul de unități sau pentru toți salariații, în cazul contractelor colective încheiate la nivel de unitate, indiferent de forma de capital social (de stat sau privat, român sau străin).

Alin.3 al art. 3 din C.C.M. menționează explicit faptul că ,, în cazul în care, din diferite motive, părțile au încheiat contracte colective de muncă la un nivel inferior înaintea contractelor la nivel superior, cele de la nivelurile inferioare se vor adapta contractelor colective de la nivel superior , acolo unde prevederile minimale ale acestora nu au fost atinse”.

Pe cale de consecință, în raport de prevederile obligatorii ale, C.C.M. la nivel național anterior arătate, (implicit, la nivel de ramură), în acord, cu dispozițiile art. 238 alin.1 Codul Muncii potrivit căroră ,, contractele colective de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior”, în acord cu art. J pct. 6 din contractul individual de muncă și art. 40 lit. b din contractul colectiv de muncă la nivel de unitate, în mod corect, instanța de fond, a apreciat că nivelul diurnei cuvenite intimatului – reclamant este cel stabilit prin H.G. nr. 518/1995.

Imprejurarea că prin Regulamentul intern al societății, s-a stabilit un quantum inferior al diurnei, celui prevăzut în C.C.M. la nivel național (pe anii 2005, 2006, 2007, 2010) este lipsită de relevanță în cauză pe de o parte, având în vedere caracterul unilateral al Regulamentului, iar pe de altă parte, având în vedere prevederile art. 3 din C.C.M. 2005 – 2006, 2007 – 2010, anterior menționate.

Pe cale de consecință, motivul de recurs privind quantumul diurnei datorate urmează a fi înlăturat ca nefondat.

În ce privește motivul de recurs conform căruia intimatul – reclamant nu este îndreptățit la restituirea garanției, reținute în baza contractului de garanție 635449/18.07.2006, întrucât acesta ar figura cu debite la societatea – recurentă, instanța, urmează a înlătura și acest motiv, întrucât, la instanța de fond, recurenta – pârâtă a învederat prin întâmpinare faptul că, pe de o parte, intimatul – reclamant nu a solicitat prin cerere restituirea garanției, iar pe de altă parte, că termenul de 6 luni stipulat în contractul de constituire a acesteia, nu s-a împlinit.

Imprejurarea invocată în recurs, conform căreia nu se impune restituirea garanției față de debitele cu care intimatul figurează în evidențele contabile ale societății, este lipsită de

relevanță în cauză, în condițiile în care, aceasta este o apărare nouă în calea de atac, neabordată în fața primei instanțe, pe de o parte, recurenta putând obține recunoașterea debitului intimatului în condițiile art. 270 Codul muncii, pe de altă parte.

Ca atare, simplele note de informare privind debitele pe care intimatul le-ar avea la societate, înscrisuri depuse în recurs (f. 12 – 17 dosar), nu pot constitui temei al compensării acestora cu garanția constituită, având în vedere caracterul unilateral al acestor informări.

Față de cele anterior arătate, apreciind, în, raport de motivele invocate că, în speță, nu se impune modificarea hotărârii atacate, instanța, în temeiul art. 312¹ cod pr.civilă, va respinge ca nefondat recursul.

În baza art. 274 cod pr.civilă, se va obliga recurenta, la plata către intimat a cheltuielilor de judecată, reprezentând onorariu avocat.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE

Respinge ca nefondat recursul formulat de pârâta S.C. ATCLASSIB SRL Sibiu cu sediul în Sibiu, str. Tractorului, nr. 14, jud. Sibiu împotriva sentinței civile nr. 1830 din 17.12.2009, pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul nr. 2176/110/2009.

Obligă recurenta să plătească intimatului suma de 980 lei cheltuieli de judecată. Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi 7 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
(...)

JUDECĂTORI,
Pt. (...) aflată în CO
PREȘEDINTE INSTANȚĂ,
(...)

GREFIER,
(...)

Red.sent. (...)/(...)
Red.d.r. (...)
Teh. (...) /4 ex.
07.07.2010

TUJU.RO
WWW.TUMEAJUSSTTEI.RO
TUJU.RO